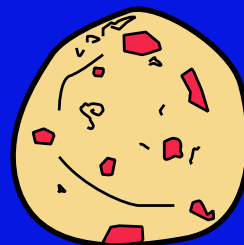

El Planeta pallola

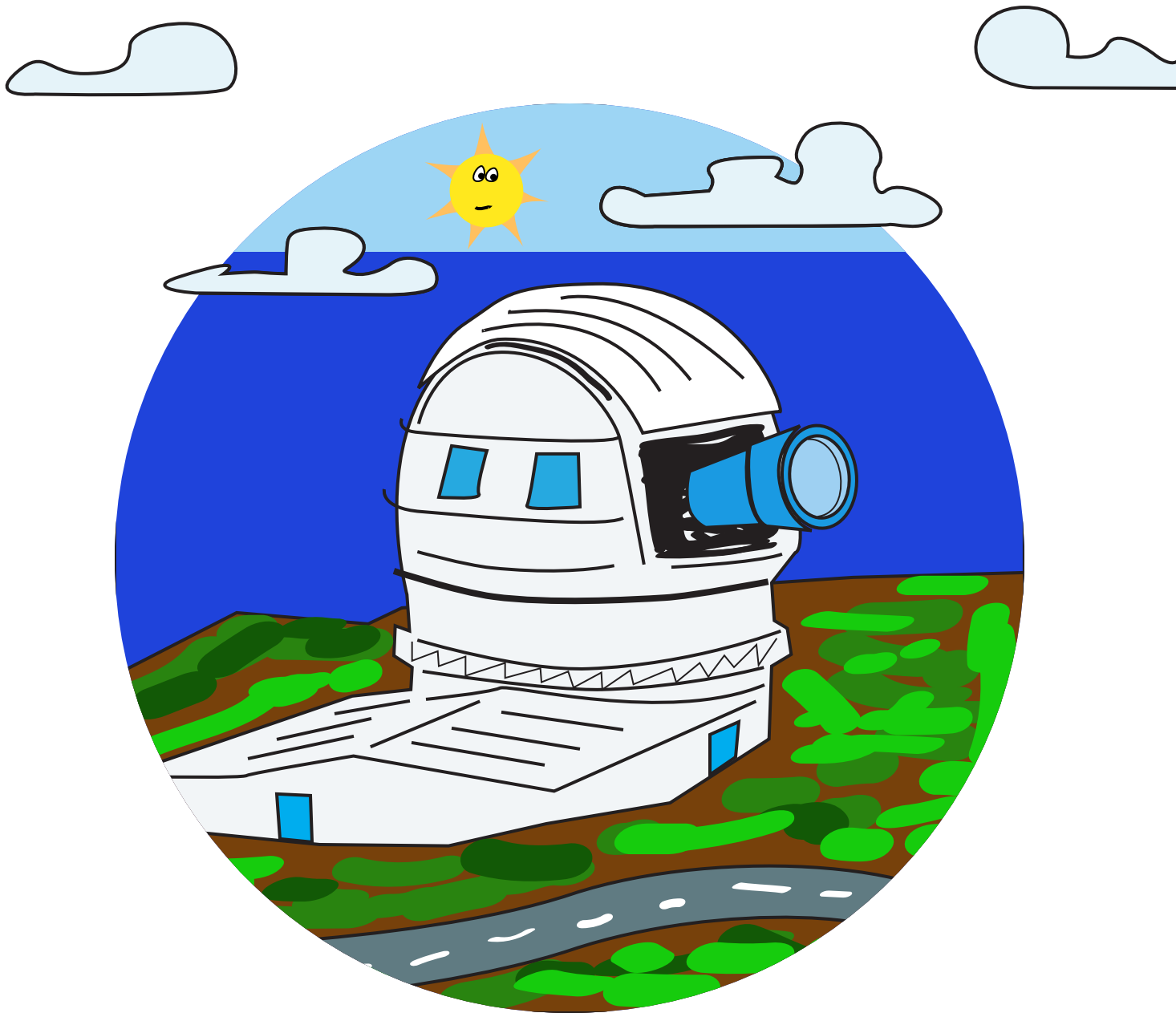

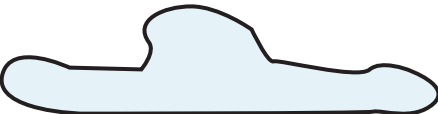
El planeta pallola

TEXTOS: Yolanda Jover Olmos

IL·LUSTRACIONES: Quique Jover Olmos

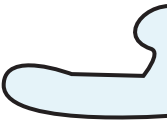

Quants planetes us han dit a classe que té el Sistema Solar?

Nou? O potser vuit? Perquè Plutó ja no és un planeta.

La llista que apareix als vostres llibres és Mercuri, Venus, la Terra, Mart, Júpiter, Saturn, Urà, Neptú... i Plutó (Perdó, aquest ja no, upss).

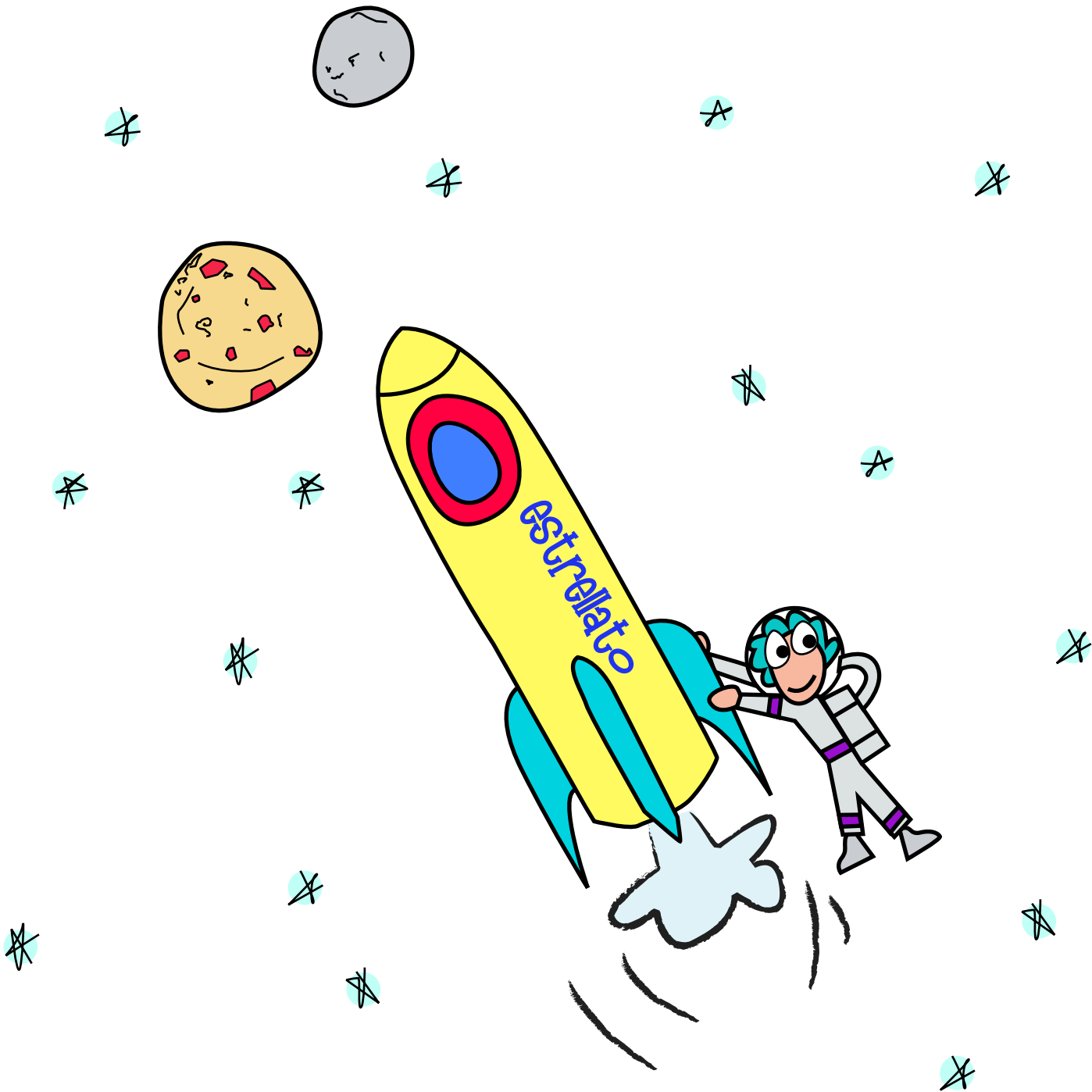
Resulta que en eixa llista en falta un que va desaparèixer fa molts, molts, molts anys, del qual avui ningú no se'n recorda. Si voleu escoltar-me, us comptaré la història que s'ha volgut mantindre tant de temps en secret: la història del planeta Pallola.

Pallola estava situat justament entre la Terra i Mart, i es podia veure des de la superfície terrestre quasi tan bé com veiem la Lluna. Mentre que el nostre preciós satèl·lit llueix amb el seu blanc resplendent, Pallola apareixia, de dia i de nit, de color beix amb enormes taques roges de grandàries diverses. Realment era com si fóra un planeta malalt, malalt de pallola.

Els telescopis més avançats no trobaven cap pista sobre els

materials de què estava compost el planeta més proper a la Terra, i ni els millors científics no donaven amb la clau.

Finalment, la tecnologia aeronàutica va permetre construir un coet bastant gran per arribar a Pallola amb dos astronautes a bord: Yurita Gagami i Verso Fuerte. Els dos havien estat seleccionats entre més de 2.000 candidats. Yurita era una apassionada de les estrelles i de l'univers, des de menuda somiava abastar Pallola i descobrir com estaven fetes les seues taques blaves. Verso Fuerte havia realitzat ja més de 25 travessies per l'espai.

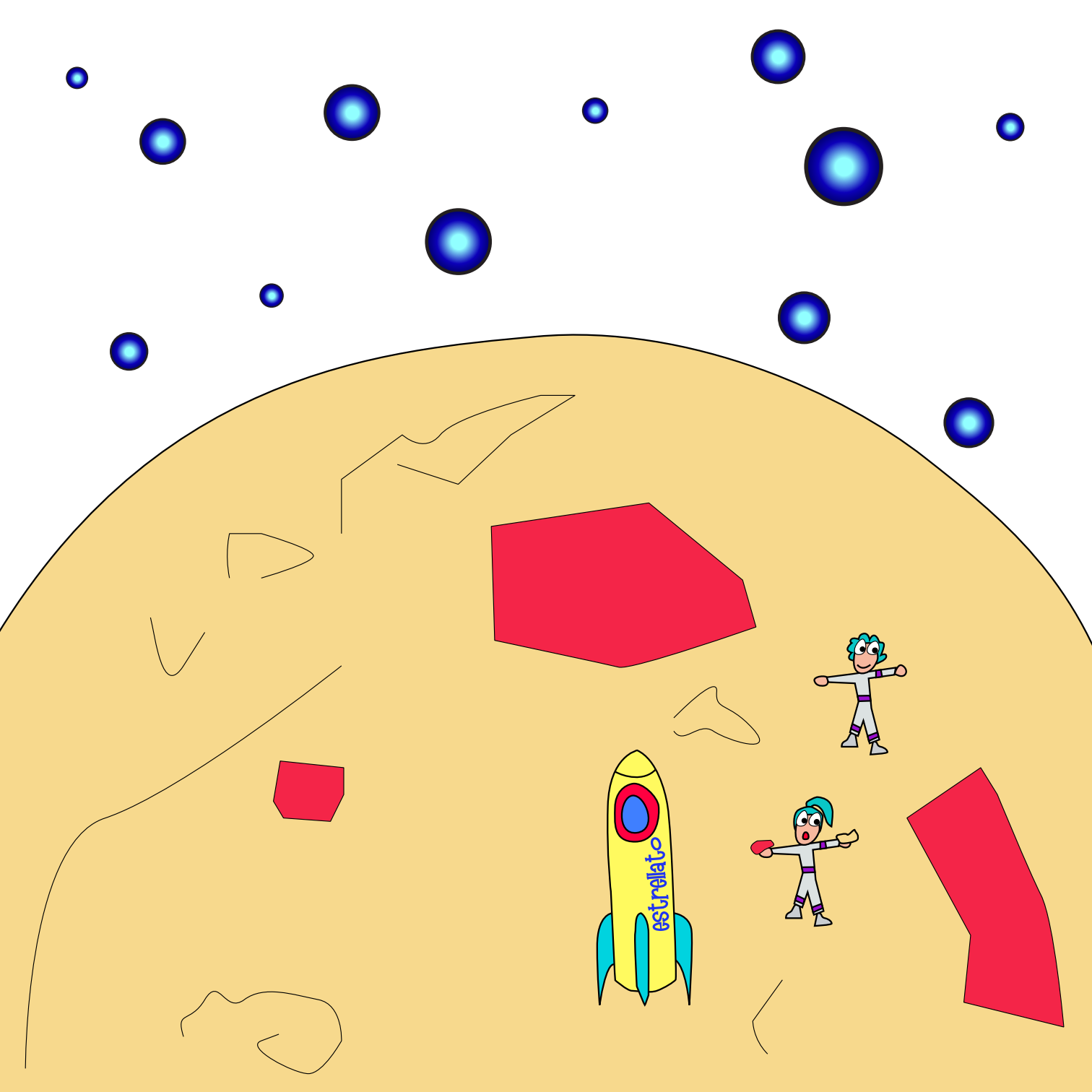

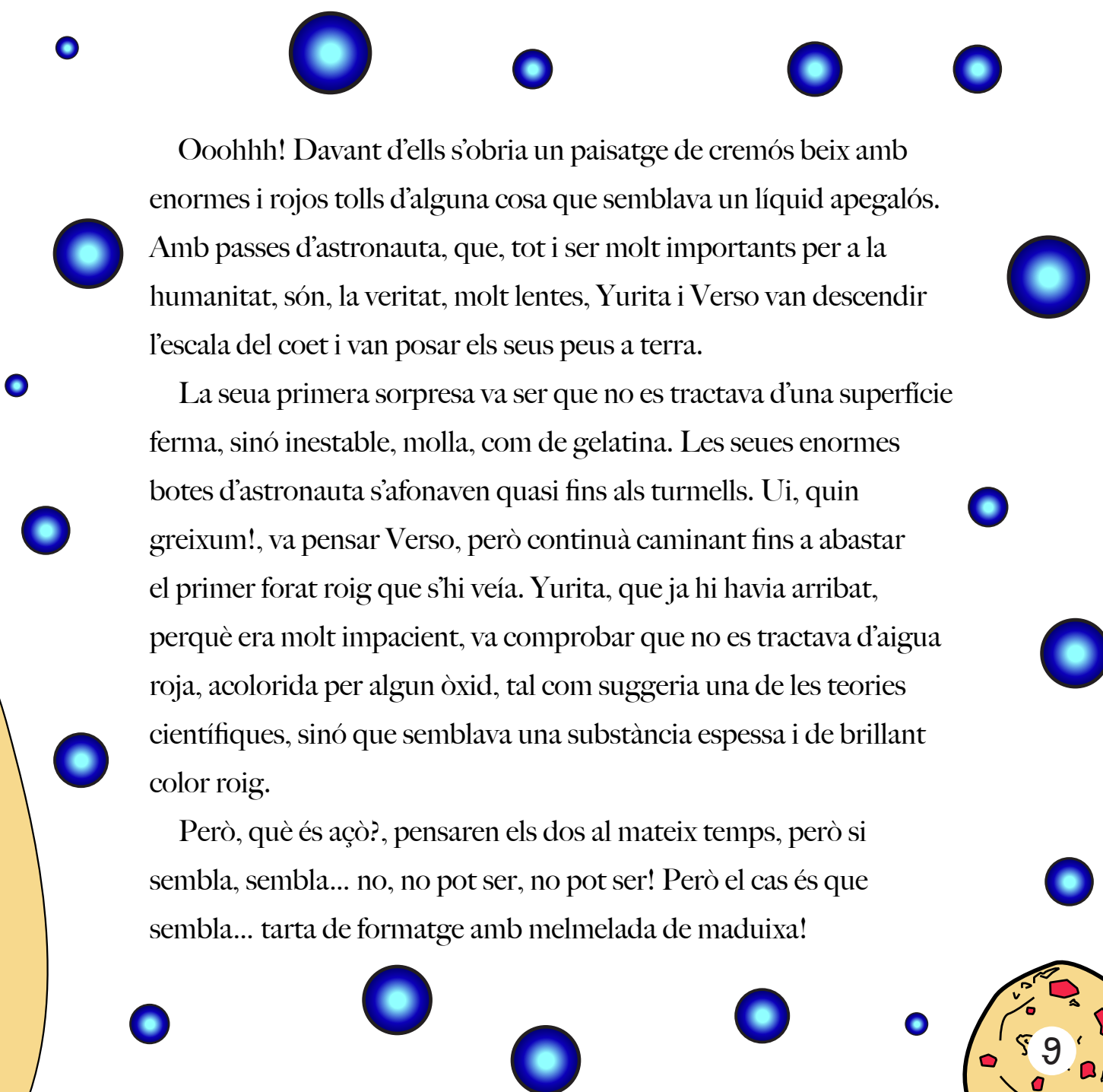
Després de tres mesos d'entrenaments i assajos tècnics, un 1 de juny d'un any de fa molts anys, va prendre el vol el coet Estrellatus rumb a Pallola. Tot anà conforme a les previsions i, en un tres i no res, aterraren a la superfície del planeta.

Quina emoció! Quin dia per a la història! No podien esperar més per obrir les comportes. Ràpidament es posaren els seus equips d'astronauta, amb oxígen i casc de vidre inclós, i, ara sí, van prémer el botó d'Obrir Portes.

Ooohhh! Davant d'ells s'obria un paisatge de cremós beix amb enormes i rojos tolls d'alguna cosa que semblava un líquid apegalós.

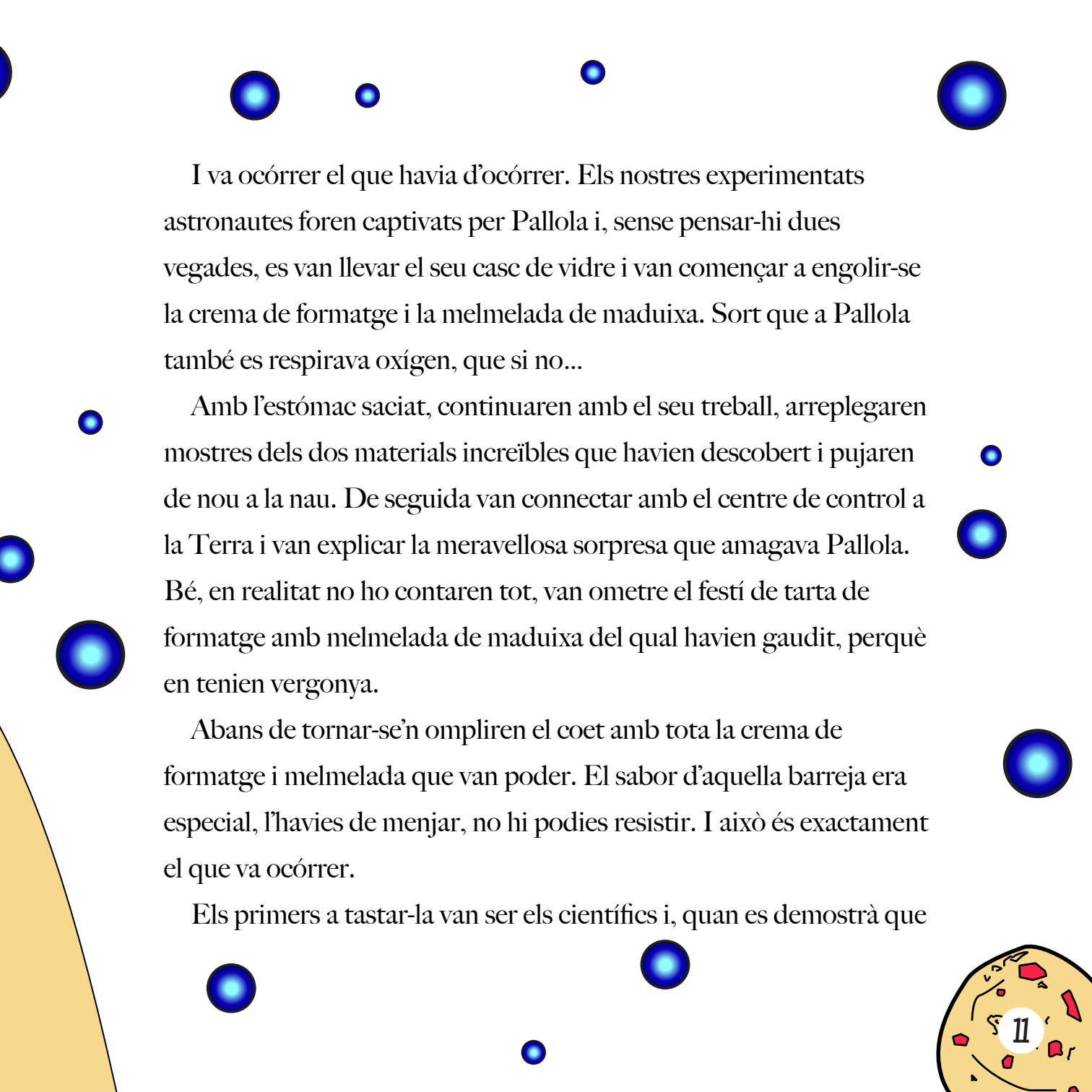
Amb passes d'astronauta, que, tot i ser molt importants per a la humanitat, són, la veritat, molt lentes, Yurita i Verso van descendir l'escala del coet i van posar els seus peus a terra.

La seua primera sorpresa va ser que no es tractava d'una superfície ferma, sinó inestable, molla, com de gelatina. Les seues enormes botes d'astronauta s'afonaven quasi fins als turmells. Ui, quin greixum!, va pensar Verso, però continuà caminant fins a abastar el primer forat roig que s'hi veia. Yurita, que ja hi havia arribat, perquè era molt impacient, va comprovar que no es tractava d'aigua roja, acolorida per algun òxid, tal com suggeria una de les teories científiques, sinó que semblava una substància espessa i de brillant color roig.

Però, què és açò?, pensaren els dos al mateix temps, però si sembla, sembla... no, no pot ser, no pot ser! Però el cas és que sembla... tarta de formatge amb melmelada de maduixa!

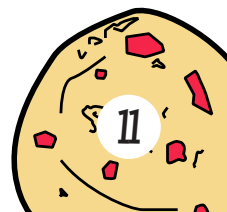

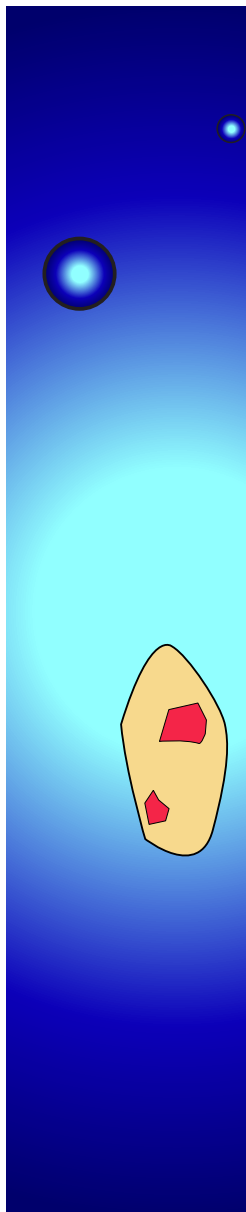
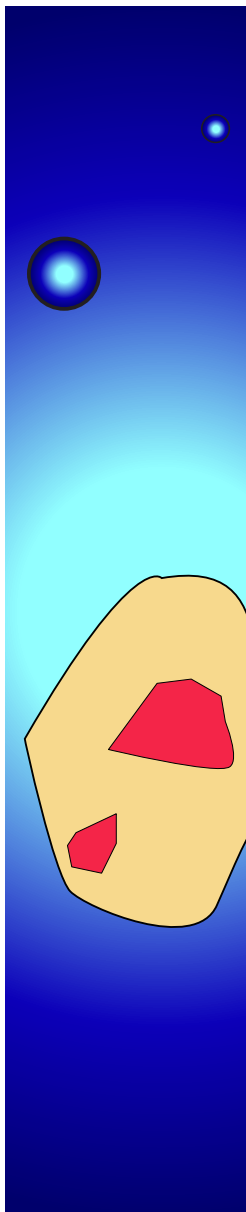
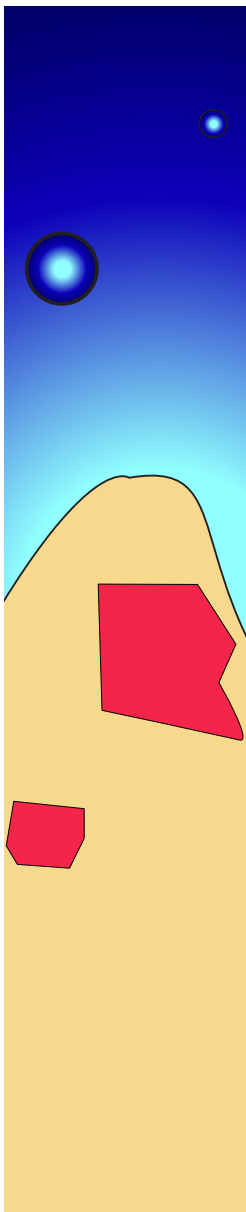
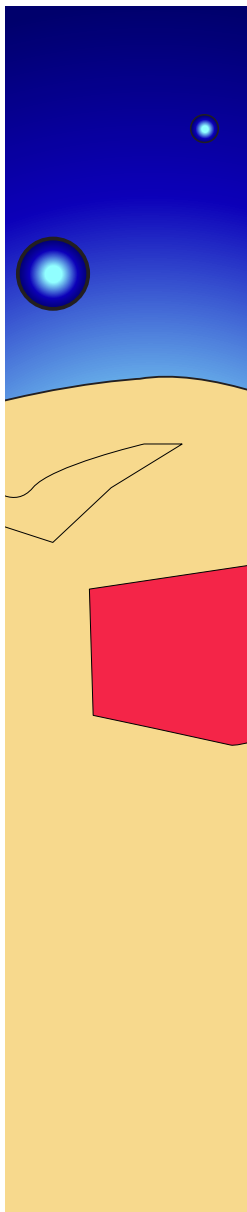
I va ocórrer el que havia d'ocórrer. Els nostres experimentats astronautes foren captivats per Pallola i, sense pensar-hi dues vegades, es van llevar el seu casc de vidre i van començar a engolir-se la crema de formatge i la melmelada de maduixa. Sort que a Pallola també es respirava oxigen, que si no...

Amb l'estómac saciat, continuaren amb el seu treball, arreplegaren mostres dels dos materials increïbles que havien descobert i pujaren de nou a la nau. De seguida van connectar amb el centre de control a la Terra i van explicar la meravellosa sorpresa que amagava Pallola. Bé, en realitat no ho contaren tot, van ometre el festí de tarta de formatge amb melmelada de maduixa del qual havien gaudit, perquè en tenien vergonya.

Abans de tornar-se'n ompliren el coet amb tota la crema de formatge i melmelada que van poder. El sabor d'aquella barreja era especial, l'havies de menjar, no hi podies resistir. I això és exactament el que va ocórrer.

Els primers a tastar-la van ser els científics i, quan es demostrà que

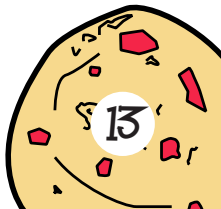

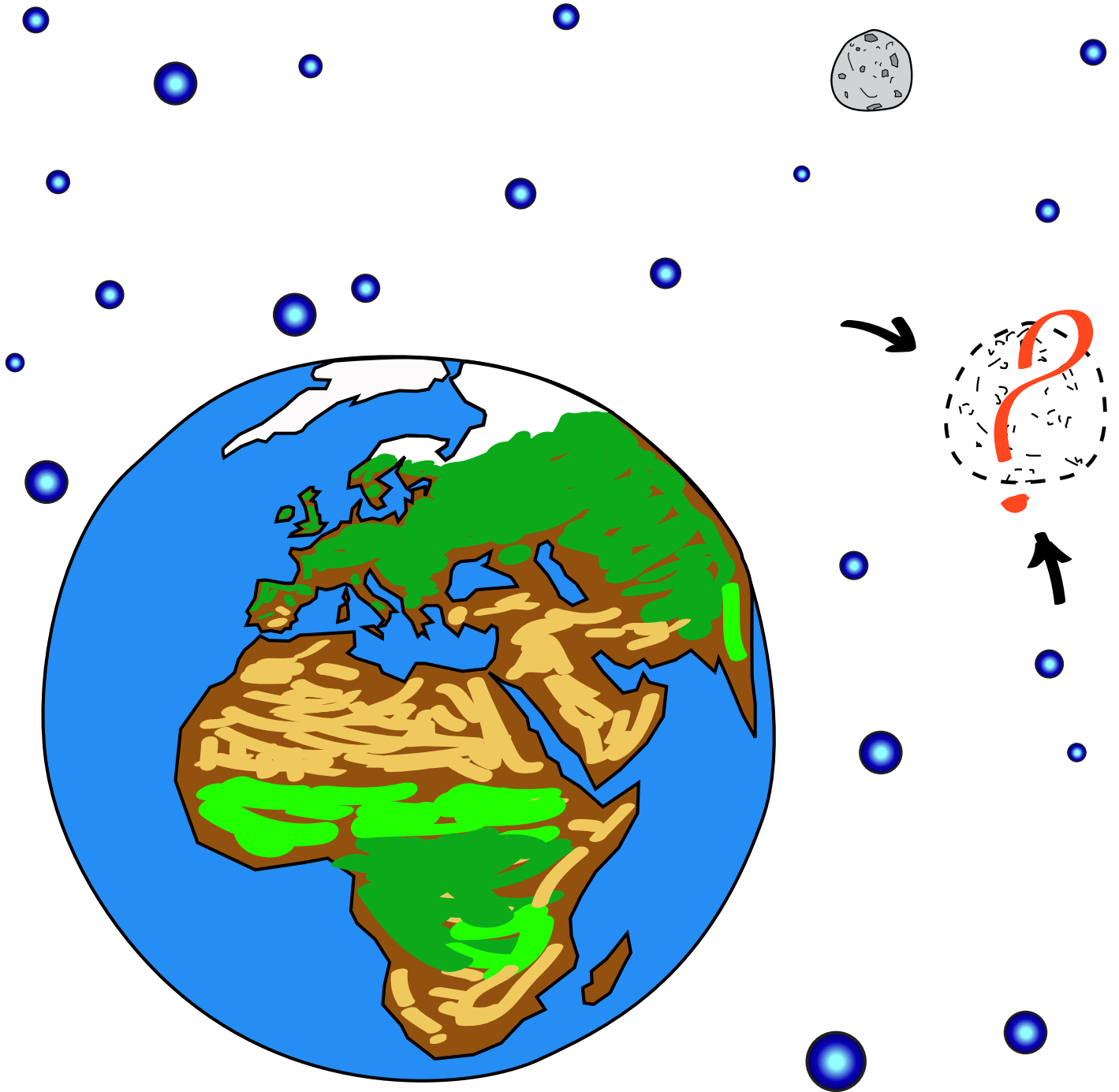
no era tòxica, la volgueren provar els polítics. Després la notícia es va filtrar als periodistes, que començaren a contar milers d'històries diferents sobre el poder curatiu dels nous materials planetaris. I, clar, va caldre organitzar més viatges a Pallola per tal d'aconseguir massives provisions de tarta de formatge amb maduixa.

El món es va fer addicte a aquesta nova substància bicolor. Els viatges es feien ja des de totes les seues parts. L'únic objectiu de la investigació astronòmica passà a ser com aconseguir naus més ràpides i amb més capacitat d'emmagatzament per arribar a Pallola i emportar-se'n un trosset de pastís.

Però, com gairebé sempre en aquest planeta, les coses es van fer sense mesurar les conseqüències i, en menys d'un any, Pallola va quedar reduït a la meitat de la seua grandària. A ningú no li va importar, tots al primer món volien tindre a la seua taula, a l'hora de les postres, un trosset del planeta de maduixa...

A la fi, quan ja era massa tard, algú digué, mirant el cel: On és Pallola? I, en efecte, el coet que s'havia envolat rumb al planeta

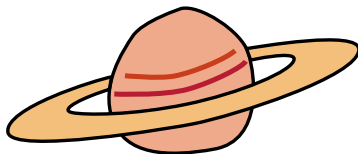
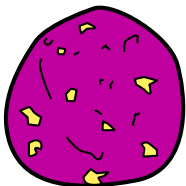

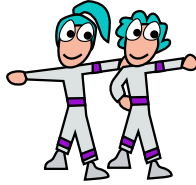

comestible no l'havia pogut trobar. Ningú no sap qui s'endugué l'últim tros del pastís, però això no era el més important, sinó que la Terra s'havia engolit el seu veí més proper.

Els científics, els polítics, els periodistes s'adonaven ara de la gravetat d'eixe acte de canibalisme i, per vergonya, arribaren a un pacte: amagar a les generacions futures tot el que havia succeït. Es van destruir els documents, els coets que s'havien fet servir de furgons de repartiment, les fotografies, els vídeos, les receptes, etc. Com si Pallola no haguera existit.

És per això que Pallola no apareix al teu llibre de Ciències Naturals. Tot aquell succés s'ha oblidat i sembla que no es va aprendre res de la tremenda errada. O, si no, que ens expliquen què és això que està passant amb la deforestació de la Selva Amazònica.

Volarem amb
Yurita Gagami i Verso Fuerte
(dos superastronautes)
a un planeta llunyà per a
descobrir el secret més
ric i millor guardat de
la humanitat

